

[Økonomiministeren]

og det blev dengang afvist af regeringen og af ordførerne for et meget stort antal partier her i tinget. Forholdene har efter min opfattelse ikke ændret sig siden, og jeg kan derfor nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde sidst.

For ikke at skulle ulejlige folk med at læse referatet kan jeg dog kort gentage, at vi finder, at der er en rimelig arbejdsdeling mellem de direktører, der i øjeblikket er i Nationalbanken, og at der derfor ingen grund er til at ændre denne arbejdsdeling, hvilket jo skulle ske, hvis vi nedlagde den ene af funktionerne. Hvis der overhovedet er sket noget siden sidst, er det vel snarere, at der er blevet mere arbejde, specielt i forhold til andre landes nationalbanker og samarbejdet med andre lande. Vi må derfor fastholde, at vi ikke mener der bør finde ændringer sted, og afviser forslaget.

Blendstrup (S):

Lovforslag nr. L 56 er identisk med og derfor reelt en genfremsættelse af lovforslag nr. L 3 fremsat 7. november 1979.

Det blev dengang på det skarpeste afvist af den daværende socialdemokratiske ordfører, og vor holdning til forslaget har ikke ændret sig siden. Vor vurdering af forslaget og dets indhold er i dag præcis lige så negativ, som den var i 1979, og på den baggrund skal jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale, at forslaget afvises.

Ellemann-Jensen (V):

Hr. Glistrups helt usaglige tanke om, at man skulle kunne spare en nationalbankdirektør, må vi naturligvis afvise. Siden 1936 er de opgaver, der hviler på Nationalbankens direktion, blevet stadig mere omfattende, og det gælder ikke mindst – som ministeren sagde her for et øjeblik siden – deltagelsen i det internationale arbejde.

Hvis man virkelig tog hr. Glistrups forslag alvorligt og gennemførte det, ville det jo betyde, at Danmark i internationale sammenhænge og i internationale forhandlinger måtte lade sig repræsentere af f. eks. en underdirektør eller en kontorchef, hvor alle andre lande repræsenteres af direktører, og der er ingen rimelig grund til, at vi på den måde skal formindske vore repræsentanters mulighed for at trænge igennem i en international

debat, rent bortset fra at der selvfølgelig heller ikke ville ligge nogen besparelse heri.

Hvis der endelig skulle spares i Nationalbanken, kunne det måske gøres ved, at regeringen begrænser de meget bureaukratiske og arbejdskrævende valutabestemmelser, som påfører Nationalbanken et meget stort arbejde. Men det er naturligvis en helt anden sag.

Økonomiministeren henviste for et øjeblik siden til sin afvisning af hr. Glistrups forslag for to år siden og nævnte nogle af de elementer, der indgik. Det interessante, synes jeg, var, hvad økonomiministeren ikke gentog fra sine argumenter for to år siden, og det vil jeg da gerne minde ministeren og folketingset om.

Det skete den 12. december 1979, og der kan læses herom i Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 2192. Ministeren sagde da bl. a., at centralbankens generelle pengepolitiske funktioner i dag er langt mere vidtrækkende og omfattende end tidligere, og så fortsatte ministeren:

»Udformningen og tilrettelæggelsen af pengepolitikken kræver således løbende forhandlinger og orienteringer mellem Nationalbankens direktion og regeringen, og ved gennemførelsen af de pengepolitiske foranstaltninger er det Nationalbankens direktion, der står for forhandlingerne med institutionerne på penge- og kapitalmarkedet.«

Det var en rimelig beskrivelse af centralbankens placering i den økonomiske politik.

Jeg er lidt skuffet over, at ministeren ikke har gentaget det ved denne lejlighed, men regeringen har jo heller ikke, siden det blev sagt for et par år siden, levet op til denne erklæring fra økonomiministeren, der samtidig beklæder jobbet som kongelig bankkommissær.

Det er jo for kort tid siden blevet afsløret, at det er regeringen, der har forhandlet med alle de forskellige kreditgivende institutioner, og at det er regeringen, der fortsat gør det – uden om Nationalbanken. Ja, regeringen har endog udarbejdet et notat om kapitaloverførsel fra pensionsopsparingen og har udleveret dette notat til forsikringsselskaber, banker og sparekasser og pensionskasser, men ikke til Nationalbanken, Nationalbankens direktion, selv om dette i allerhøjeste grad vil påvirke pengepolitikken.

Dette gør det unægtelig noget vanskeligt at tro på økonomiministerens gode hensigter,